

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcu **A. M., bytom S.**, zastúpeného: *JUDr. V. F., advokátom so sídlom P.*, proti žalovanému **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Nová ulica 13, Banská Bystrica**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: I/227/13925-85899/2007/992096-r z 20. novembra 2007, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 04. decembra 2008, č. k. 14S/34/2008-101, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zo 04. decembra 2008, č. k. 14S/34/2008-101 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č.: I/227/13925-85899/2007/992096-r z 20. novembra 2007, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu proti platobnému výmeru Daňového úradu v Hlohovci č.: 647/230/31926/07/Can z 24. septembra 2007. Týmto rozhodnutím Daňový úrad Hlohovec (ďalej len „správca dane“) vyrubil žalobcovi ako daňovému subjektu daň z príjmov fyzických osôb za rok 2002 v sume 984.586,- Sk s odôvodnením, že žalobca nepodal daňové priznanie k dani z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie 2002, a to ani napriek výzve správcu dane doručenej žalobcovi do vlastných rúk dňa 18.08.2006, pričom Daňový úrad Hlohovec zistil, že žalobca v roku 2002 dosiahol príjmy, ktoré sú predmetom dane.

Krajský súd posudzujúc správnosť právnych záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 38 ods. 1, § 42, § 44 ods. 3 a 4 a § 48 ods. 2 a 4 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) napriek zmenenej výpovedi žalobcu na súdnom pojednávaní dospel k záveru, že ani nové skutočnosti uvedené žalobcom na pojednávaní dňa 04.12.2008 nezmenili nič na tom, že bol povinný podať daňové priznanie, čo napriek výzve neučinil. V konaní pred správnym orgánom, ani v konaní pred súdom nebolo sporné, že finančné prostriedky boli v roku 2002 pripísané na účet žalobcu a tento ich z účtu vybral. Správca dane teda postupoval správne, keď vyrubil žalobcovi daň z príjmu fyzických osôb podľa pomôcok.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP a neúspešnému žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že napriek záveru krajského súdu z predmetného spisového materiálu ako aj zo samotného odôvodnenia rozsudku Krajského súdu č. k. 14S/34/2008-101 vyplýva, že žalovaný uznal, že žalobca prijatím platieb nepredstavoval konečného príjemcu, ale bol len platobným miestom. Konečným príjemcom bola spoločnosť J., s. r. o.. Žalobca v predmetnom období nezískal žiadne iné peňažné prostriedky, okrem tých zo závislej

činnosti, ktoré však nespĺňajú podmienky na podanie daňového priznania. Žalobca tak podľa jeho názoru nebol povinný podať daňové priznanie. Z uvedených skutočností podľa žalobcu vyplýva, že napadnuté rozhodnutie súdu o zamietnutí žaloby je nedôvodné, nakoľko žalobca nebol daňovníkom povinným podať daňové priznanie. Z uvedeného dôvodu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť v plnom rozsahu.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že tvrdenie žalobcu, že žalovaný uznal, že žalobca nepredstavoval konečného príjemcu, ale bol len platobným miestom, je nepravdivé a žalovanému nie je zrejmé, ako mohol žalobca k takémuto záveru prísť. Ak žalobca v odvolaní tvrdí, že konečným príjemcom peňažných prostriedkov bola spoločnosť J. s. r. o., toto tvrdenie je v rozpore s tvrdením pred krajským súdom, kde vypovedal, že „vždy v piatok vyberal peniaze z účtu a tieto odovzdal D. G. z M.“, pričom v roku 2005 zasa tvrdil, že peniaze odovzdal M. R., a na tomto tvrdení zotrval až do vydania rozhodnutia č. I/227/13925-85899/2007/992096-r. Na základe tých skutočností žalovaný považuje všetky tvrdenia žalobcu v danej veci en bloc za nedôveryhodné, pretože nemôžu byť všetky súčasne pravdivé, žalovaný ich považuje vo väčšine prípadov za nepravdivé.

S poukazom na ustanovenia § 38 ods.1 a § 42 zákona č. 511/1992 Zb. uviedol, že relevantná otázka pre zistenie, či boli dôvody na určenie dane, podľa pomôcok bola nesporná.

Taktiež žalovaný poukázal na to, že z podaného odvolania nie je zrejmé, o ktorý zákonný odvolací dôvod v odvolaní ide, keďže to, že žalobca nebol daňovníkom povinným podať daňové priznanie, v skutku nie je dôvodom podľa § 205 ods. 2 OSP. Z uvedeného dôvodu žalovaný považuje odvolanie neodôvodnené podľa § 205 ods. 2 OSP, a preto by ho mal súd podľa názoru žalovaného na základe § 218 ods. 1 písm. d/ OSP odmietnuť. Pokiaľ sa súd nerozhodne odvolanie odmietnuť, žalovaný navrhol rozsudok Krajského súdu v Trnave potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 212 ods. 1 OSP) odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia

bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech. Odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu napriek jeho nedostatočnému právnomu zdôvodneniu, nakoľko z obsahu odvolania bolo zrejmé, čoho sa žalobca domáha.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní. Aby daňové orgány mohli uvedenú zásadu realizovať, sú vybavené rozsiahlymi zákonnými právomocami, vychádzajúcimi zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, zakotvenej v § 2 ods. 3 citovaného zákona.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide i fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 38 ods. 1 zákona o správe daní v znení účinnom v čase rozhodovania daňových orgánov daňové priznanie alebo hlásenie je povinný podať každý, komu vznikla daňová povinnosť podľa osobitného zákona, alebo **ten, koho na to správca dane vyzve**. Daňový subjekt je povinný daň zaplatiť najneskôr v lehote na podanie daňového priznania alebo hlásenia, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 42 zákona o správe daní v znení účinnom v čase rozhodovania daňových orgánov ak nebolo podané daňové priznanie alebo hlásenie v lehote podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona, správca dane môže daňový subjekt na jeho podanie vyzvať. Správca dane je oprávnený v prípade nepodania daňového priznania alebo hlásenia v lehote podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona určiť daň podľa pomôcok (§ 29). Ak nebolo podané daňové priznanie alebo hlásenie ani v lehote určenej vo výzve správcu dane alebo ak neboli odstránené chyby v podanom daňovom priznaní alebo hlásení, správca dane je oprávnený určiť daň podľa pomôcok (§ 29), ktoré má k dispozícii alebo ktoré si sám zaobstará, a to i bez súčinnosti s daňovým subjektom. Správca dane o určení dane vyhotoví protokol o určení dane podľa pomôcok, pričom postupuje podľa § 15 ods. 2 piatej vety.

Podľa § 48 ods. 2 zákona o správe daní v znení účinnom v čase rozhodovania daňových orgánov odvolací orgán preskúma odvolaním napadnuté rozhodnutie vždy v rozsahu požadovanom v odvolaní. Ak vyjdú pri preskúmaní najavo skutkové, či právne okolnosti odvolávajúcim sa neuplatnené, ktoré majú podstatný vplyv na výrok rozhodnutia, možno na ne pri rozhodovaní prihliadnúť. Pritom nie je odvolací orgán viazaný len návrhmi odvolávajúceho sa a môže zmeniť rozhodnutie odvolaním napadnuté i v neprospech odvolávajúceho sa. V rámci odvolacieho konania môže odvolací orgán výsledky daňového konania dopĺňovať, odstraňovať chyby konania alebo toto doplnenie alebo odstránenie chýb uložiť správcovi dane s určením primeranej lehoty.

Podľa § 48 ods. 4 zákona o správe daní v znení účinnom v čase rozhodovania daňových orgánov ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu o dani určenej podľa pomôcok alebo o dani dohodnutej v daňovom konaní, skúma odvolací orgán iba dodržanie zákonných podmienok pre použitie tohto spôsobu určenia dane. Ak zistí odvolací orgán, že tieto zákonné podmienky boli dodržané, odvolanie pre jeho neodôvodnenosť zamietne.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a zásad a obsahu administratívneho a súdneho spisu námietky žalobcu, týkajúce sa jeho tvrdenia, že nebol povinný podávať daňové priznanie, nemohol odvolací súd zohľadniť a priznať im relevanciu na výsledok súdneho preskúmavacieho konania. V konaní nebolo sporné, že zdaniteľné plnenie medzi spoločnosťou J., s. r. o. a spoločnosťami D. – D., s. r. o. a I. H., s. r. o. skutočne prebehlo a že finančné prostriedky boli v roku 2002 pripísané na účet žalobcu a tento ich z účtu vybral.

Taktiež nebolo sporné, že žalobca daňové priznanie nepodal s tvrdením, že nezískal žiadne iné peňažné prostriedky, ktoré by podliehali zdaneniu, ako tie zo zamestnania, resp. že nebol daňový subjekt. Takto potom aj podľa názoru odvolacieho súdu správca dane postupoval správne v súlade so zákonom, ak vyrubil žalobcovi daň z príjmu fyzických osôb podľa pomôcok a v súlade so zákonom postupoval aj žalovaný, ak odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu správca dane zamietol, keď skonštatoval, že správca dane bol oprávnený určiť žalobcovi daň podľa pomôcok, prihliadol na okolnosti, z ktorých vyplývali výhody pre daňový subjekt týkajúce sa nezdaniteľnej časti základu dane a zrazených odvodov (§ 44 ods. 3 zákona o správe daní).

K námietkam žalobcu vzneseným v odvolaní odvolací súd uvádza, že tieto sú bez právneho významu a nemôžu neobstoja. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že tvrdenia žalobcu, že nebol povinný podať daňové priznanie, je právne irelevantná z dôvodu, že táto povinnosť mu vznikla na základe výzvy správca dane (§ 38 ods. 1 zákona o správe daní); rovnako bez právneho významu je v tomto smere aj námietka, komu žalobca peniaze vybrané zo svojho účtu odovzdal (R., G., spoločnosť J., s. r. o., či ešte niekto ďalší). Ak by bol žalobca výzvu správca dane uposlúchol, prebehlo by daňové konanie, v ktorom sa v rámci sa žalobca mohol brániť, že bol iba platobným miestom.

Odvolací súd preto dáva do pozornosti žalobcu, že aj keď sa daňový subjekt domnieva, že daňová povinnosť mu nevznikla, mal by na výzvu správca dane reagovať, skontaktovať sa s ním a situáciu objasniť. Inak sa vystavuje riziku uplatnenia postihu za nespolupôsobenie v daňovom konaní podľa § 35 zákona o správe daní, resp. určení dane podľa § 42 zákona o správe daní správcom dane bez spolupráce s daňovým subjektom, ako tomu bolo i v preskúmvanej veci.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní nie sú opodstatnené, a keďže v rozhodnutí a postupe žalovaného ani krajského súdu nezistil iné vady, ktoré by mohli viesť k zrušeniu rozhodnutia žalovaného alebo rozsudku prvostupňového súdu, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a podľa § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha. A ani mu v odvolacom konaní trovy nevznikli.

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 17. marca 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková